

ROMANIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
ROUMAIN A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
RUMANO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Tuesday 3 May 2005 (morning)

Mardi 3 mai 2005 (matin)

Martes 3 de mayo de 2005 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Comentați numai **unul** din pasajele următoare.

1. (a)

Nu știe cât a mers aseară înainte de a cădea...Avea luna în față...Niciodată n-a urât el luna ca aseară; luna atâtor romantice nopți de adolescență. Aseară, însă îi bătea în față și trebuia să se ascundă de lucirea ei, căutând petecele de umbră, sărind ca în asalturile dintre tranșee dela un copac de pe marginea drumului la altul. Pe măsură ce luna se înălța spre catapeteasma cerului, lumina era mai puternică și albă, metalică, de-o claritate fantastică. Sculpta în relief de peisaj cosmic, fiecare

5 movilă de pământ, adâncea fiecare găvan de umbră. Se plimba ca un uriaș și monstruos proiector, căutându-l, urmărindu-l, demascându-l. A gândit chiar, scrâșnind cu o netrebnică și burlească revoltă neputincioasă: Afurisit astru ! Afurisită lumină care l-a momit să-i farmece lui cândva, nopțile adolescenței ! ...Acum nu mai era vorba de nopțile adolescenței și de suspinele fără

10 pricină în clar romanțios de lună. Era vorba de viață și de moarte. De un ultim și decisiv episod din peripeții nebănuite de nimeni și poate pentru mulți de necrezut, până ce va cădea istovit la casa lui, la Mioara lui, lângă pătucul copilei lui, pe care încă n-o cunoaște fiindcă nu i-a văzut încă ochii; copila născută în vreme de război, când el lupta încă în defileul Jiului, înainte de retragere, înainte de a ajunge cu regimentul pribeag, răpus, decimat, în munții Moldovei....Pentru aceasta își juca el

15 viața; iar luna cu exagerata-i lumină, parcă dinadins depășind în splendoarea recilor reflexe pe ape și câmpuri, tot ce admirase el în anii de pace și de adolescență; luna aceasta ostilă acum și perfidă, denunțătoare, se înverșuna să-i ție calea, să-l prindă mereu ca în focul monstruosului reflector...Din pricina acestei blestemate lumini, de o feroce impasibilitate cu sârmanul său găfâit de fugar în afară de lege, a fost silit la nenumărate ocoluri, a stat lipit pământului cu sufletul la gură când se

20 auzeau glasuri și scrâșnetul roților de chesoane pe șosea....Acum, în sfârșit, luna a apus. Sau poate e înghițită de nori. Nu se mai zărește o stea, un singur licăr de stea...S-a întins un întuneric umed și total, material, opac, care durează, durează, durează..

Omul s-a oprit deodată în întuneric, poticnit, potolindu-și zvâcnirile inimii, ștergându-și sudoarea de pe frunte. Bezna aceasta îl înăbușe. Are ceva de vis rău. Îi pare că durează nu de când s-a ridicat

25 și aleargă, nu de când va fi fost el căzut și a apus luna ori au astupat-o norii; îi pare că durează de o viață, dintotdeauna, de mii și mii neîntrerupte nopți, de când orbecăie să scape ca dintr-o ghețoasă și neagră peșteră. O peșteră umedă, cu pereții de lespezi vinete, unde a fost el închis, încătușat cu fața în sus, cu ochii căscați la un licăr muribund de lumină, un spectru de lumină, spectrul unui astru stins și spânzurat într-o ață de scrum....”Toți nervii sunt de vină ! – și-a spus. Nervii, amețea

30 loviturii de adineaori, osteneala, poate foamea, desigur setea, setea aceasta oribilă ! Trec printr-un coșmar din picioare !” S-a așezat pe o movilă. O movilă de prundiș. Deci a dat iarăși de șosea..

Cezar Petrescu, Ochii Strigoifului (1942)

1. (b)

Cântec din fluier

Inima mi-e drumul cu ploile,
 Mi-e drumul cu praful și oile,
 Drumul sterp dintre copaci,
 Mi-e via strâmbă pe haraci,
 5 Mi-e satul cu câinii, mi-e bățatură,
 Cenușa din brazde și arătura.
 Mi-e cireada care paște pământ,
 Mi-e cârdul de ciori din vânt,
 Mi-e bivolul sculat din noroi
 10 Cu capul greoi
 Și care se uită în golul mare.

În toate inima bate și trăsare,
 În pruncul tăvălit de lingoare,
 În slăbănoagele lui mădulare,
 15 În stolul de muște
 Tăbărâte să-l muște.
 N-am iaz curat
 De adăpat.
 Vitele mele-n pășuni
 20 Rumeșă tăciuni și rugăciuni.
 Caut izvorul cu undele noi
 Și sorb din borș de noroi
 Mocirlă și smârc.

Mi-e inima și-n cocostârc
 25 Și în săgeata-i vânăță din cer,
 În fierăstrăul de fier
 Al măcăcinilor de pe mormintele pustiei,
 În șoarecii de câmp ai stihiei,
 În viespe și în tăun.
 30 Cântecul nu e bun,
 Cuvântul e oftat,
 Brațul trăgănat,
 Moleșită aripa.

Mă bate vremea, mă bate ziua, mă bate clipa.

Tudor Arghezi, Cărticică de seară (1935)